

Avanpostul

Blacks

Noaptea își aruncă vraja peste pământea lampă
Și a viselor caleașcă este gata de asalt.
Totul stă în adormire ca stindardul fără hampă
ce așteaptă-a vieții pală să-l ridice spre înalt.

Nevăzutele parâme se desprind de cheiul sortii,
iar pe marea năzuinței visul pleacă spre etern,
luminând tăcerea rece ce cuprinde prova nopții
ca un lampadar ce arde din al zilei crud infern.

Stele se desprind alene din șiragul de mărgele
ce-nconjoară faima nopții cu un tainic colier
Și pe nevăzute raze se coboară mândre iele,
să își plimbe fecioria peste-un colț de plai stingher

Din 'cel colț erupe lava unor frământări interne
și aruncă către aștri nori de patimi fumegând,
drept esența unui suflet ce dorința și-o aterne
ca o scara ce unește Idealul de Străfund.

Mesagerele coboară pe fuseele dorinței
și își poartă lor menire într-un sipet ferecat.
În el e răvaș din ceruri, drept pedeapsa ingerinței
Când a sufletului lavă spre Etern s-a îndreptat.

Nu a priceput el, oare, că a cerului pășune
este așternutul sacru unor zei fără de chip,
ce și-au ridicat în dogme garduri, drept aserțiune
că omul e mic în scopuri și la zei doar contratip?

Ale zeilor crăițe hora nopții o dansează
Și pe buzele celeste vrăji întortocheate spun,
să provoace suferință tânărului ce visează
învelit de roua nopții sub un foșnet de alun.

Din a horei frământare se desprinde o crăiță
Poart-o salbă colorată în culori de curcubeu
Drept medalion sticlește atârnată o cheiță
ce secretele deschide și-al zeilor safeu.

Din adânc se desfășoară a cuvintelor magie
și se-nșiră ca un șarpe către cel căzut în somn.
Frunzele se-adună-n slove, drept cerdac de iobăgie

sub care să-și ducă crucea cel ce-a vrut să fie domn.

“Gândul lui de-a fi egalul zeităților celeste
să îl facă sclavul sortii în regatul pământesc,
să nu simtă ascuțimea unor nevăzute creste,
dar să-l macine dorința de a ști ce nu-i lumesc.

Să-i lăsăm speranța vie că a timpului genune
o va depăși cu trupul sclav în tainice dorinți
când va crede că puterea în iubire se transpune
și ca ea îi fi-va premiul ce se cumpără cu-arginți.”

Din a cerului mâhnire diamante curg în lacrimi
căci blestemul spus de iele este rug înflăcărat
ce topește sacre piscuri -ale zeității patimi,
picurând balsamul care oblojește ce-i curmat.

Stropi de raze cad în valuri peste lumea adormită
Și coboară drept pecete pe un pact fără hârtii:
Zei și-au ales puterea, omul nou să o resimtă,
iar voința omenească să se piardă în pustii.

Pentru om rămâne calea de-a spera că-n a lui lume
este rege peste clipă, decident într-a lui rost,
dar el nu va ști vreodată că în noapte fără nume
a primit o nouă șansă: să devină avanpost.